

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvad kommer der ud af al den Vind med Saxo og Snorro?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 36. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_324-txt-shoot-idm166/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hoved-Betingelsen for at dette kan ske: at Kædrens Billeder kan vaskes og opløse deres Værn, er nu vist nok den, at de i Øst- den sidste Hæderne; at der i de nordiske Gemotter findes en dybere historisk Sands, som i de sidste Tider ikke er uddød, men kun daanet og besvæmet; men, forudsat, at det er saa, da udskrives desuden to Ting: en dygtig Ringning for Det, og en ny Oversættelse, hvor Fødemærket og Nøder-Naaret fik Lov at raade, saa man, uden Tæll, kunde tale med de Gamle, og dog faae deres Hjertens-Væning at vide. Ingen har vist gjort mere af de gamle Oversættelser end jeg, og da derfor det Kongelige Selskab for Norges Vel anmodede mig om, at oversætte Snarros Vaa, vilde jeg ikke paatage mig Andet, end at lampe Peder Clausens Sprag lidt efter vore Øren, og sætte til, hvad der mangiede; men snart overtyedes jeg om, at saadant Kusterie, langt sen at forbedre Noget, fordaar det Hele, som nye Løper paa gamle Stoe. Altsaa, enten det Gamle, som det var, eller en heel Omstændighed, thi kun ved at gaare igjennem Smelte-Digelen kan Brud-Brøffer af edel Kvalm komme til meer end at glee, til at bølge sammen og giøre Gavn i en ny Skikkelse. Na skal nok enhver, som med Kiærlighed til Oldtiden gjennemløser de gamle Oversættelser, finde, at selv naar man forsoer dem med Væb, trætte de dog i Tængden, og give kun paa enkelte frosende Punkter, klare forestilsinger, og det kommer deraf, at hvor let end Arbeidet er, saa er det dog et Arbeide, bestandig i Tankerne at oversætte hvad man læser, og Veien lang gjør siden Vurde trang, ligesom paa den anden Side, det Afbrude og Knudebe, som hører til Profanens Varddom, og ved enkelte Veligheder, som en frastfuld, poetisk Linie, begjærrer, dog i det Hele udspjækker Talem, og hindrer den jævne Gang, saa vi har endt ved at samle og sammenfugte Fortællingen. Gaaer det nu saa med os, hvorledes da med dem, der have mindre Færdighed i Ræsoning, mindre Ovelse i Tankning, mindre Væb i Samling! de maae nødvendig, om ikke afkræftes, eller kiedes, saa dog snart udmattes, saae neppe Døgerne en eneste Gang igjennem, og ere ved Enden, paa Liden nær, ligesom fleg, som ved Begyndelsen, ja sole, naar Kæd-

ningen har virket bedst, kun ret levende det Duffe, at kunne læse de Fortællinger i en let og behagelig Stil.
 Men, kunde man spørge, hvem tvivler herom! Jo, siger jeg, derom maae de tvivle, som mene, der er ingen Ting gjort, ved at give en ny Oversættelse, naar Oplaget ikke er ret eistraf-feligt; thi jeg skulde mene, at et Oventaaende kun rigtig, da var det her Hoved-Sagen, at faae en ny Oversættelse, thi Exemplarer kan man faae for Penge, og det sees jo daglig, at hvad Folk har Lyst til, det finde de Penge til, men en Over-sættelse, naar den skal bue noget, og ikke blot, som de man i forrige Aarhundrede fik uden al Forberedelse og Sammenfug, vore god til Mocu-latur, den, det vore Godtsfolk sagt! den er ikke at faae for Penge.
 Men, hvem nægter det! Ting er jo kun, at naar jeg nu engang vilde give en Oversættelse af Krønikerne, saa kunde den jo komme ud paa en stikkelig Mandts Forlag, jeg kunde faae mit ærdentlige Honorar, man kunde seet om, at faae den anskaffet til Skolerne, Forlaggeren havde høst sit gode Udbytte, jeg mit, Kjøberne Døgen, og Døgen — ja den havde da vel sagens fundet Løst, og det Hele var gaet af i et Stillehed!
 Sammand, det lader sig ikke blot høre, men jeg er endog forstjæret om, at det, for det meste kunde gaet an, thi jeg havde Hr. Seidelins Tilbud om at forlagge Krønikerne, længe før Sagen kom offentlig paa Bane; men Ting er var, jeg vilde ikke giøre det Største Arbeide, enten for Penge, eller for Vren, eller for Lyst, undtagen for den Lyst hos Publikum, at besjære det, og om den Lyst var at finde, det vilde jeg vide, for jeg gif videre, og det var mit faste Korset, ikke at gaet et Skridt videre, hvis den ikke fandtes. Her var min Villie, adit invidia verba! Hoved-sagen, thi hverken kunde Nogen seelange, at jeg skulde giøre Arbeidet i med min Villie, ikke heller kunde det paa nogen Naade løffes, dersom jeg ikke gjorde det med den bedste Villie af Verden, og uden hvad man kalder de store Forberedelser og det betydelige Sammenfug, havde man da bestemt ikke soaet Krønikerne ved min Haand. Vil man sige: da kunde det ogsaa være lige godt, hvad Døkker vi havde; nu vel! det var just det jeg vilde

